

Arkadaş 10 1 Sezon Sonu

– ahmet-unal-c · 19 Kasım 2009

–Tabi, seve seve gelirim. Ben zaten sağlıklıym yerindeyse 3–4 ayda bir kan veriyorum. Bu gün de o bayana nasipmiş.

–Yalnız söylemedi demeyin de, o bayan sizin işten ayrılmanız için uğraşan Kasım Beyin hanımı.

–Yok, Ayhan Bey, ben kan verirken adam seçmem. O iş başka bu iş başka.

*** **

Hastaneye vardıklarında, ameliyathane önünde telaşla bekleyenleri gördüler. Kasım Bey onları tanıdı, yanlarına gelip Mahmut Beyin elini sıktı;

–Size karşı çok mahcubum. Okul müdürü Mustafa Bey az önce geçmiş olsun diye telefon etti, çocuğun yaptığını da anlattı. Benim çocuk yalan söylemiş. –Bir kenarda başı önde bekleyen oğlunun duyacağı şekilde sesini yükselterek– hele bir eve gidelim, ben akşam ona yalan söylemenin cezasını vereceğim. Mahmut ve Ayhan Beylerin kaşları çatıldı. Mehmet atıldı; "Amca biz şikayetçi değiliz, Kutay'ı dövmeyin." Mahmut Bey ;

–Kutay'ı döverseniz biz asıl o zaman üzülürüz. Çocuk belki sizi döver diye korkudan düştüğünü söyleyemedi. Neyse Kasım Bey, eşinizin durumu nasıl.

–Kan eksik, bir kişiden daha 0 Rh- kan bulunursa hemen ameliyata alınacak.

–Tamam o zaman, benim kan grubum uyuyor.

Kasım Beyin umutsuz duran yüzü güldü, Mahmut Beyi hemen içeri aldılar. Mehmet, Kutay'ın yanına gidip oturdu. Onun mahcup yüzüne baktı, "Barışalım mı?" diye sordu. Kutay, babasıyla konuşmalarını duymuştu, utanarak da olsa elini uzattı. Mehmet elini sıkmak yerine boynuna sarıldı. Babası Kasım beyin Kutay'ı dövdüğünü duyduğundan beri Kutay'a çok üzülmüştü.

–Anneni görebildin mi?

–Çocukları bu bekleme salonundan daha içeri almıyorlarmış.

–Merak etme iyileşir.

Hastanenin kapısından Turgut'la babası Tarık da geliyordu. Turgut onları görünce babasına gösterdi.

–Hanginiz Mehmet.

Mehmet ayağa kalktı, Turgut'un babası sarıldı sonra alnından öptü.

–Kızımı kurtarmışsın, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.

Mehmet utanmış halde başını eğdi.

–O anne köpek olmasaydı, vahşi köpek yine saldırdı.

–Onu da unutmayalım diyorsun ha. Tamam onun için de bir şeyler yaparız. Sahipsiz di değil mi?

Mehmet'in gözleri parlamıştı;

–Evet, okulun ilerisindeki çalılıkta yavruları var.

–Tamam, bizim bahçeye bir kulübe yaparız. Fakat bize güvenmeyebilir, yavrularını taşırken yardımcı olursun değil mi? Hem istediğin zaman da gelir görürsün.

Hastanenin bekleme salonu gittikçe kalabalıklaşıyordu. Okul müdürü Mustafa Bey, Leyla öğretmeni,

Mehmet'in annesini ve Osman'ı da getirmişti. Ameliyat'ın başarılı geçtiği haberi de gelince ortalık bayram yerine dönmüştü.

Olanları ayrıntılıca öğrenmişti Leyla öğretmen. Ayhan Beyden, Mehmet'in Kasım Beye söylediklerini, Kutay'ın ceza almamasını istediğini de öğrenince hiçbir şey söylemeden Mehmet'i bir kenara çekip sordu;

–Kutay'ın ceza almamasını istiyormuşsun öyle mi?

–Ben cezalıyken çok üzülmuştüm, o da çok üzülür. Ayrıca babası dövüyormuş.

–Tamam canım, müdür Beyle beraber senin cezanı sildirmek için dilekçe göndereceğiz. Buraya gelmeden müdür Bey bir kaç yeri aradı bile, bakanlığa gönderilmeden iptal ettireceklermiş.

Kasım Beyle, Turgut'un babası Tarık Bey de yanlarına geldi. Kasım Bey,

–Evladım özür dilemek yetmez, seni çok üzdük. Söyle bir isteğini yapalım.

Tarık Bey; "Bir bisikletin varmış. Biraz şeymiş, nasıl desem... Yenisi alayım mı sana?"

–Olmaz, o benim ilk bisikletim babam aldı bana. Ama...

–Evet...

–Şey... Frenleri iyi tutmuyor, babama söyleyemedim.

–Tamam, ama yenisini alsaydık.

–Olmaz.

–Tamam, frenlerini yaptıracağım. Tekrar teşekkür ederim. Kızımla, hanım da sana teşekkür ettiler.

Kasım Bey;

–Evladım benden de bir şey iste, çok mahcubum.

Mehmet durdu, dikkatlice yüzüne baktı.

–Tamam, sizden bir şey isteyeceğim.

–Söyle hemen.

Mehmet, Kutay'ın boynuna sıkıca sarıldı.

–Arkadaşımı bir daha dövmeyeceğinize söz verin.

Kasım Bey utandı, sağına soluna bakındıktan sonra. "Söz" dedi.

Osman ve Turgut da arkadaşlarının yanına geldi. "Hadi üzülme Kutay. Bak, annen de iyileşecekmiş." diyerek sarıldılar. Birbirine neşeyle sarılan çocuklar sanki sevgi yumağı oluşturmuştu.

Öğrencilerinin nefret, intikam gibi kötü duygulardan uzak, birbirlerine sevgiyle sarıldıklarını gören Leyla öğretmen, mutluluk gözyaşlarını tutamamıştı. Yavaşça kalabalıktan uzaklaştı, gözlerini sildi..

--- 1. SEZON SONU ---

Öykü Adı : Arkadaş Yazan : Ahmet Ünal ÇAM ahmetunalcam@gmail.com

ARKADAŞ - 10 (1. Sezon sonu)

Hikayelerim için sponsor veya destek olan bir yayın evi bulmama yardımcı olmak için dostlarınızla paylaşmanızdan mutlu olurum. Sağlıcakla kalınız.